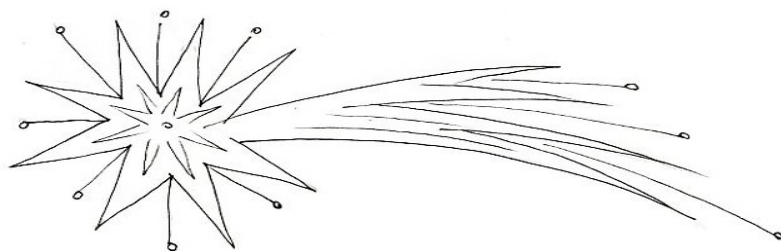

Ondřejovský občasník

vydání 3. 12. 2007

Pokoj a mír. Snad už navždycky

Letošní předvánoční povídání začnu připomenutím dvou událostí, které spolu souvisejí, i když se to nezdá.

Tu první už asi nikdo nepamatuje. Před 89 lety, 11. listopadu 1918, bylo podepsáno příměří a skončila první světová válka. Ten den se tradičně slaví jako Den veteránů, protože to byli vojáci na frontě, kteří nejvíc trpěli, ale vlastně by to mohl být Den všech lidí, protože válka těžce postihla všechny. Příměřím skončily hrůzy, které si dnes těžko dovedeme představit. Bohužel jen nakrátko: o dvacet let později se ještě horší hrůzy vrátily.

Druhá událost nastane za pár dní: skončí kontroly na našich hranicích. Jen podle nápisů už poznáme, jsme-li v Česku, v Německu, v Polsku nebo v Itálii. Podívat se na dovolenou k sousedům, pracovat tam nebo studovat bude ještě o něco jednodušší než dnes.

A jak že to obojí spolu souvisí? To je jednoduché: Když k sobě lidé z obou stran hranic jezdí na dovolenou, když spolu studují nebo pracují, když spolu obchodují a dobře se znají, nebudou na sebe navzájem posílat vojáky. Nikoho už ani nenapadne, aby se bál, že nás sousední stát napadne, jako se lidé báli v roce 1938.

A právě tohle mám na mysli, když se řekne Evropská unie. Její nejdůležitější důsledek nejsou nějaké „cukerné kvóty“ a „prioritní osy“ a jak se všechny ty byrokratické vymyšlenosti jmenují. Nejsou to ani ty slavné „evropské fondy“, od kterých si možná slibujeme víc, než co doopravdy přinesou.

To *opravdu* nejdůležitější na Evropské unii je, že lidi z různých států Evropy ani nenapadne, aby se mezi sebou zabíjeli, ale že spolu raději obchodují a společně bohatnou. Nechápu některé naše politiky, že právě tento hlavní význam Evropské unie nevidí nebo nechtějí vidět.

Ale pokud jde o nás, kteří nejsme politici, možná je dobře, že jsme na ten pokojný stav tak zvyklí a už o něm ani nepřemýšlíme, že už nás ani nenapadne, že by to mohlo být jiné.

Přeji vám všem, aby ty krásné Vánoce, na které se všichni těšíme, byly už navždy jen takto pokojné a mírové.

Martin Macháček

